

РІШЕННЯ
разової спеціалізованої вченої ради
про присудження ступеня доктора філософії

Здобувач ступеня доктора філософії **Браунагель Андрій Валерійович**, 1997 року народження, громадянин України, освіта вища: впродовж 2015 - 2019 рр. здобував вищу освіту в Університеті державної фіскальної служби України за спеціальністю «Фінанси і кредит» і наприкінці навчання отримав кваліфікацію бакалавра з фінансів і кредиту; протягом 2019 - 2021 рр. здобував вищу освіту в Університеті державної фіскальної служби України за спеціальністю «Фінанси, банківська справа та страхування», «Право» та отримав кваліфікації магістра з фінансів, банківської справи та страхування та права; у 2021 році вступив до аспірантури Державного податкового університету за спеціальністю 051 «Економіка» на денну форму навчання (наказ № 1046 від 19.08.2021 року).

Здобувач успішно виконав акредитовану освітньо-наукову програму «Економіка» спеціальності 051 «Економіка».

Разова спеціалізована вчена рада, утворена наказом Державного податкового університету, Міністерства фінансів України, м. Ірпінь, від 30 червня 2025 р. № 779 , у складі:

Голови разової

спеціалізованої вченої ради - Яніни Василівни Белінської, доктора

економічних наук (08.00.08 Гроші, фінанси і кредит), професора, професора кафедри економічної політики, маркетингу та бізнес-аналітики Державного податкового університету

Рецензентів -

Марини Олегівни Скорик, кандидата

економічних наук (08.00.08 Гроші, фінанси і кредит), доцента, доцента кафедри економічної політики, маркетингу та бізнес-аналітики Державного податкового університету

Поліни Борисівни Юр'євої, кандидата економічних наук (08.00.08 Гроші, фінанси і кредит) доцента, доцента кафедри управління та бізнес-адміністрування Державного податкового університету

Офіційних опонентів -

Наталії Валентинівни Ушенко, доктора економічних наук (08.00.03 Економіка та управління національним господарством), професора, професора кафедри міжнародної економіки Київського столичного університету імені Бориса Грінченка

Вадима Валерійовича Шведа, кандидата економічних наук (08.00.04 Економіка та управління підприємствами (за видами економічної діяльності) доцента, професора кафедри бізнесу і права Вінницького соціально-економічного інституту Університету “Україна”,

на засіданні 12 вересня 2025 року прийняла рішення про присудження ступеня доктора філософії з галузі знань 05 «Соціальні та поведінкові науки» **Браунагелю Андрію Валерійовичу** на підставі публічного захисту дисертації «Розвиток системи регулювання та підтримки соціального підприємництва в Україні» за спеціальністю 051 «Економіка».

Дисертацію виконано на кафедрі управління та бізнес-адміністрування Державного податкового університету, Міністерства фінансів України, м. Ірпінь.

Науковий керівник – **Ружинська Наталія Олексіївна**, кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри управління та бізнес-адміністрування Державного податкового університету. Тему дисертації «Розвиток системи регулювання та підтримки соціального підприємництва в Україні» (англійською «Development of the System of Regulation and Support for Social Entrepreneurship in Ukraine») було затверджено на засіданні вченої ради Державного податкового університету від «30» жовтня 2024 р., наказ № 1666.

Дисертація і документи, подані до разової спеціалізованої вченої ради, відповідають вимогам «Порядку підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук у закладах вищої освіти (наукових установах)» затвердженого Постановою Кабінету Міністрів України від 23 березня 2026 р. № 261, вимогам до оформлення дисертації, затверджених наказом Міністерства освіти і науки України від 12 січня 2017 року № 40 (із змінами) та «Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії», затвердженого Постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 р. № 44.

Дисертацію подано у вигляді спеціально підготовленого рукопису, виконаного державною мовою, який є цілісним комплексним завершеним науковим дослідженням, містить нові науково-обґрунтовані результати, що відрізняються новизною в постановці і вирішенні завдань з поглиблення теоретичних засад, в якій розв’язане конкретне наукове завдання, що полягає в розробці концептуальних, методичних та прикладних інструментів системи регулювання та підтримки соціального підприємництва в Україні.

Важливими результатами дисертаційної роботи, які відзначаються значним рівнем наукової новизни є:

– розроблені теоретико-методичні засади формування системи державного регулювання соціального підприємництва, що, на відміну від існуючих підходів, враховують гібридну природу соціальних підприємств та їхню роль у забезпеченні економічного розвитку, за рахунок чіткого відокремлення соціального підприємництва від традиційного бізнесу та благодійності, систематизації його сутнісних ознак та функцій у контексті сталого розвитку;

– запропонований методичний підхід до державної підтримки соціального підприємництва, що ґрунтується на розробці «процесної мапи» відповідно до концепції життєвого циклу підприємства та забезпечує гнучкий, адаптивний підхід. На відміну від статичних моделей, запропонована мапа дозволяє визначати черговість та доцільність застосування заходів підтримки відповідно до конкретної фази розвитку соціального підприємства; оптимізувати регуляторний вплив з урахуванням умов та типу підприємства; забезпечити системну взаємодію між різними інструментами підтримки на кожному етапі;

– підхід до формування інтегрованої фінансової моделі підтримки соціального підприємництва, яка, на відміну від одноканальних методів, поєднує та оптимізує різноманітні джерела фінансування. Модель враховує сучасні виклики (зокрема, воєнний конфлікт) та передбачає ефективне залучення міжнародної донорської допомоги; розвиток національних механізмів державної підтримки (гранти, пільгові кредити); стимулювання імпакт-інвестування; формування сприятливого середовища для краудфандингу, що забезпечить фінансову стійкість соціальних підприємств у довгостроковій перспективі;

– методика складання і використання «цільового портрета» соціального підприємця у системі державного регулювання за рахунок розширення тематики наративного інтерв'ю. Це дозволяє поглибити розуміння мотивації та потреб підприємців і перейти від універсальних програм регулювання до персоналізованої підтримки соціальних підприємців адекватно їх характеристик та цінностей;

– концептуальні підходи до системного регулювання соціального підприємництва на засадах концепції соціальної економіки України, що, на відміну від існуючих фрагментарних ініціатив, інтегрує передовий досвід ЄС та адаптує його до національних реалій. Це дозволило сформулювати ключові принципи та стратегічні напрями розвитку соціального підприємництва (пріоритет соціальної місії, демократичне управління, інновації, інклюзивність), визначити основні компоненти цілісної інституційної підтримки (законодавство, фінанси, освіта, партнерство) у контексті повоєнної відбудови.

Здобувач має 15 наукових праць, з яких: 6 - статті у наукових виданнях, включених до переліку фахових наукових видань України (3 з них – у співавторстві); 9 - публікації у збірниках матеріалів за результатами роботи міжнародних науково-практичних конференцій. В опублікованих працях

здобувача повністю відображено сутність та зміст отриманих результатів дослідження та їх наукова новизна. Автором дотримано принципів та норм академічної доброчесності.

Статті у наукових фахових виданнях:

1. Браунагель А.В., Анфілов Д.Ю. Соціальне партнерство як елемент сталого розвитку міст. *Економіка та суспільство*, 2022. Вип. 44. URL : <https://economyandsociety.in.ua/index.php/journal/article/view/1835>.
2. Браунагель А.В., Анфілов Д.Ю. Соціальне підприємництво як сучасний вектор розвитку економіки. *Економіка та суспільство*, 2022. Вип. 38. <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2022-38-71> URL : <https://economyandsociety.in.ua/index.php/journal/article/download/1330/1285/>.
3. Браунагель А.В. Соціальне підприємництво як інклюзивна кластерна концепція сталого розвитку країни. *Соціальна економіка*, 2023. В. (66), с. 5–13. DOI: <https://doi.org/10.26565/2524-2547-2023-66-01> URL : <https://periodicals.karazin.ua/socoeconom/article/view/22971/21015>.
4. Гурочкіна В.В., Браунагель А. В. Соціальні підприємства в умовах війни vs ринок праці та демографічна ситуація України. *Сталий розвиток економіки*, 2024. (3(50), 271–282. URL <https://doi.org/10.32782/2308-1988/2024-50-41>.
5. Браунагель А. Механізми та стратегічні напрями розвитку соціального підприємництва в Україні. *Вісник Хмельницького національного університету. Економічні науки*. 2025. Т. 338, № 1. С. 324–328. DOI:<https://doi.org/10.31891/2307-5740-2025-338-48>. URL: <https://heraldes.khmnu.edu.ua/index.php/heraldes/article/view/1474/1506>
6. Браунагель А. Стратегічні напрями розвитку соціального підприємництва в Україні. *Український журнал прикладної економіки та технологій*. 2025. Т. 10, № 1. С. 170–175. DOI:<https://doi.org/10.36887/2415-8453-2025-1-28> URL: <http://ujae.org.ua/en/strategic-directions-of-the-development-of-social-entrepreneurship-in-ukraine/>.

Наукові праці апробаційного характеру:

7. Гурочкіна В., Браунагель А. Сучасні тренди діджиталізації у сфері оподаткування вітчизняних підприємств // Матеріали II Міжнародного податкового конгресу. – 2021. – С. 45–50. URL: <https://api-ir.dpu.edu.ua/server/api/core/bitstreams/6de69b5d-8618-4088-bc8a-2332194bf27a/content>.
8. Браунагель А.В., Анфілов Д.Ю., Онучак Л.М. Вплив гібридної війни проти України на систему державного управління // Матеріали 21-ї Всеукраїнської студентської науково-практичної Інтернет-конференції «Україна майбутнього: виклики, реалії, стратегії». – 2023. – С. 120–125. URL: https://drive.google.com/file/d/1PFMZUkWfdlz1biSib7NapddfHkkQ_jiB/view.

9. Браунагель А.В., Гурочкіна В.В. Проблеми та перспективи розвитку краудфандингу в Україні // Матеріали V Міжнародної науково-практичної конференції «Економічні перспективи підприємництва». – 2023. – С. 98–105. URL: <https://drive.google.com/drive/folders/1hjnschUzkC8PyIQSHSSgnL4UzDyVm08m>.

10. Браунагель А.В. Соціально-психологічні аспекти професійного розвитку майбутнього фахівця // Матеріали V Міжнародної конференції «Актуальні проблеми освітнього процесу в контексті європейського вибору України». – 2023. – С. 150–155. URL: <https://library.knuba.edu.ua/books/zbirniki/28/Proceedings-of-the-V-International-Conference-11-17-2022.pdf>.

11. Браунагель А.В. Фінансове забезпечення соціального підприємництва у воєнний період // Матеріали 14-ї Міжнародної науково-практичної конференції «Трансформація фіскальної політики в умовах євроінтеграції». – 2023. – С. 200–205. URL: https://drive.google.com/file/d/1KhuaQtyhxlTqSbpVBy9v1ShH76vxDsI/view?usp=drive_link.

12. Браунагель А.В. Реалізація інвестиційних проєктів в м. Ірпінь в умовах воєнного стану // Матеріали Міжнародної науково-практичної конференції «Сталий розвиток міст та регіонів України в рамках європейської інтеграції». – 2023. – С. 180–185. URL: https://drive.google.com/file/d/14GHXk2AtVngEspV_kS4he2MteYvHcoZH/view.

13. Браунагель А.В. Підприємництво в епоху глобальних трансформацій: виклики та перспективи розвитку // Науково-дослідна робота. – 2023. – С. 75–80. URL: https://drive.google.com/file/d/1MxOIbNym4YshAGU4keXxD2GlkjCbt5X6/view?usp=drive_link.

14. Браунагель А.В. Соціальне підприємництво у воєнний час // Матеріали VII Міжнародної науково-практичної конференції «Економічні перспективи підприємництва: виклики воєнного часу та повоєнної відбудови». – 2024. – С. 220–225. URL: https://dpu.edu.ua/images/2024/Photo_dlya_novyn_2024/Kafedra%20ekonomiki%20pidpriemnictva%20ta%20biznes-administruvanna/ZBIRNIK_Konferencia_Ekonomichni_perspektivi_pidpriemnictva_31.05.2024_.pdf.

15. Браунагель А.В. Інституціональна підтримка соціального підприємництва в забезпеченні суспільного добробуту // Матеріали конференції «Трансформація фіскальної політики в умовах євроінтеграції». – 2024. – С. 190–195. URL: <https://omp.dpu.edu.ua/catalog/view/661/1057/8674>.

У дискусії взяли участь голова і члени разової спеціалізованої вченої ради та висловили наступні зауваження:

Офіційний опонент - доктор економічних наук, професор **Наталія Валентинівна Ушенко**, доктор економічних наук (08.00.03 Економіка та управління національним господарством), професора, професора кафедри міжнародної економіки Київського столичного університету імені Бориса Грінченка. Наголошуючи на загальній позитивній оцінці, вважаю за доцільне і необхідне висловити зауваження та положення дискусійного характеру:

1. Автор об'єктивно підсумовує, що «відсутність нормативного визначення соціального бізнесу обмежує можливості єдиного та прозорого кредитування на спеціальних пільгових умовах» (с.54-55), але при акцентуванні на важливості цієї передумови не конкретизує можливі ознаки для ідентифікації соціальних підприємств, граничні індикатори розрізненості між соціальною відповідальністю бізнесу та соціальним підприємництвом.

2. У роботі простежується притаманна автору гуманістична позиція щодо людської поведінки у суспільстві та, зокрема, у діловій активності бізнесу, яка апріорі мотивує власників та менеджмент підприємств до поєднання соціальної мети та економічної самоокупності. Однак не розглянуто можливу протилежну позицію - «зміщення акцентів» у бік прибутковості, коли підприємства, декларуючи соціальну мету, фактично працюватимуть як звичайні комерційні компанії з мінімальними соціальними інвестиціями. Відповідно неструктурованим залишилося основоположне питання — які саме індикатори або нормативні механізми здатні забезпечити реальне підпорядкування бізнес-моделі соціальній місії, нормативи її дотримання у часових регламентах.

3. Автор відводить соціальному підприємництву роль драйвера відновлення ринку праці (пп. 2.2), але не наводить кількісних оцінок масштабності його впливу, здатності компенсувати дефіцит традиційних державних соціальних програм. Дискусійним є твердження про потенціал соціальних підприємств як альтернативи державним послугам — адже практичний досвід ЄС свідчить, що вони можуть лише доповнювати, а не повністю заміщувати державні важелі.

4. Запропоноване використання кластерного аналізу регіонально диференційованого регулювання соціального підприємництва є методологічно виваженим (пп.2.3), проте логічно потребує оцінювання наслідків. Зокрема, чи не призведе це до того, що державні ресурси концентруватимуться у відносно «сильних» регіонах, тоді як депресивні території залишатимуться поза увагою через слабку підприємницьку активність? Автор не визначив свою позицію щодо балансування між принципом ефективності (ресурси йдуть туди, де вони дадуть найкращий результат) та принципом справедливості (ресурси йдуть туди, де вони найбільш необхідні), а відповідно і не запропонував механізму реалізації.

5. Автор слушно підкреслює значну залежність соціального підприємництва від міжнародної донорської допомоги, проте запропонована інтегрована фінансова модель є слабо обґрунтованою по причині відсутності аргументації потенційних обсягів залучення імпаکت-інвестицій та

краудфандингових ресурсів в умовах обмеженої платоспроможності населення, низької довіри до фінансових інструментів в Україні. Залишилося відкритим питання щодо того, чи не стане інтегрована модель фактично залежною від зовнішніх надходжень, чи реально вона здатна забезпечити довгострокову фінансову стійкість соціальних підприємств.

6. Пропозиція автора щодо створення екосистеми соціального підприємництва в Україні включає державу, бізнес, громадський сектор та освітні інституції (пп. 3.3). При цьому відсутній аналіз бар'єрів для партнерства в українських реаліях, до яких слід віднести низький рівень довіри до державних інституцій, послаблення спроможності державних та муніципальних органів в умовах воєнного стану, конкуренцію між соціальним бізнесом та громадськими організаціями за обмежені ресурси. Потребує визначеності аргументація автора щодо механізму довгострокового фінансування екосистеми без зовнішньої донорської підтримки

Офіційний опонент - кандидат економічних наук, доцент **Швед Вадим Валерійович**, доцент, професор кафедри бізнесу та права Вінницького соціально-економічного інституту Університету "Україна".

Дисертаційна праця є науково-завершеним рукописом, логічно-структурована та має високий ступінь між-дисциплінарної інтеграції. Разом з тим, певні аспекти дослідження потребують уточнення або поглиблення. Викладені нижче зауваження не знижують наукової цінності роботи, проте можуть бути враховані у подальших публікаціях та практичній діяльності автора.

1. У пункті 1.3., присвяченому методичним підходам до формування системи регулювання і підтримки соціального підприємництва, представлена «процесна мапа фінансування соціального підприємництва». Однак, замість чіткого і послідовного алгоритму, вона містить елементи, які є скоріше цілями та стратегіями, аніж етапами процесу. Крім того, варто було б більше уваги приділити обґрунтуванню, як саме ця мапа може допомогти підприємству чи державі у практичній діяльності.

2. Також у пункті.1.3. наводиться перелік внутрішніх чинників впливу на механізм розвитку соціального підприємництва, зокрема такий як «підвищення кваліфікації персоналу та залучення компетентних фахівців», який зводиться до постійного навчання та розвитку співробітників, а також залучення експертів з досвідом, необхідним для успішної діяльності підприємства. Доцільно розширити зміст даного чинника, приділивши увагу таким аспектам, як: соціальна зрілість, морально-психологічна включеність та висока адаптивність. Дані аспекти є базовими для системного соціального підприємництва. Також необхідно розглянути такий чинник як готовність суспільства до сприйняття наративів всеохоплюючої інклюзивності загалом та осіб з інвалідністю зокрема.

3. У пункті 2.1 як базове джерело фінансування у соціальному підприємстві розглядається краудфандинг. Натомість поза увагою дисертанта залишається коворкінг та аутсорсинг, як складники класичної

вікіноміки та дієвий інструментарій залучення волонтерів та соціально-активних громадян.

4. Незважаючи на ґрунтовний огляд міжнародних практик (Великої Британії, Канади, Індії, ЄС тощо) у сфері регулювання соціального підприємництва, він має переважно описовий характер. У тексті систематизовано інформацію про законодавчі акти та інструменти підтримки, але бракує критичного аналізу їх ефективності, а також обґрунтування, чому саме ці країни були обрані для детального вивчення. Відсутність порівняльної оцінки результативності впроваджених механізмів у різних країнах дещо зменшує глибину дослідження.

5. Пункт 3.1 містить пропозиції щодо інструментів стимулювання розвитку системи регулювання та підтримки соціального підприємництва в Україні для повоєнної відбудови, одним з яких виступає формування спеціалізованих навчальних програм і консультативної підтримки. Вбачається доцільність поглиблення пропонованого інструменту, перш за все шляхом запровадження менторства, коучінгу, а також моніторингу та постреалізаційного ревью.

6. У пункті 3.3 (таблиця 3.6) наведено засадничу пропозицію щодо формування «соціального замовлення», тому було б доцільніше саме цьому більше приділити увагу. Представлена пропозиція потребує подальшого розвитку як ключовий механізм включення держави у соціальну економіку як повноцінного учасника, а не лише як регулятора.

Рецензент - кандидат економічних наук, доцент **Скорик Марина Олегівна**, доцент кафедри економічної політики, маркетингу та бізнес-аналітики Державного податкового університету.

1. У частині типологізації соціального підприємництва (стор. 48-50, 54, 76) здобувач запропонував розмежування за низкою ознак – мотиваційною домінантою, формою власності, джерелами фінансування, інституційним статусом тощо. Водночас, поза межами запропонованої систематизації залишилася одна з ключових характеристик, яка широко визнається у зарубіжній науковій і прикладній практиці, – ступінь інтегрованості соціальної місії в бізнес-модель підприємства. Саме ця ознака дозволяє відмежовувати соціальні

підприємства від класичних комерційних структур, що реалізують окремі програми корпоративної соціальної відповідальності. Врахування класифікаційних критеріїв, запропонованих мережею EMES, Schwab Foundation або OECD, дозволило б сформулювати більш валідну типологічну базу й забезпечити відповідність міжнародним стандартам і підходам.

2. У розділах, присвячених інституційному забезпеченню розвитку соціального підприємництва (стор. 174-177), дисертант аргументовано обґрунтовує необхідність створення спеціалізованої фінансової інституції – Державного фонду соціального інвестування. Ідея є стратегічно виправданою, однак потребує конкретизації. У дисертації не розкрито механізмів функціонування такого фонду, не запропоновано джерел його

формування, інструментів оцінки проєктів, критеріїв добору отримувачів фінансування чи інституційних гарантій прозорості та підзвітності. В умовах існуючої недовіри до державних фінансових механізмів така деталізація є критично важливою для забезпечення реалізованості цієї концепції.

3. Попри задекларований територіальний підхід до підтримки соціального підприємництва (стор. 178-179), у роботі відсутній порівняльний аналіз регіональної спроможності територіальних громад або областей щодо впровадження відповідних практик. Йдеться, зокрема, про відсутність кластеризації регіонів за рівнем нормативної, інституційної, фінансової чи ресурсної готовності до підтримки соціальних підприємств. Включення картування або типізації регіонів за цими критеріями надало б дослідженню більшої прикладної глибини та дозволило б уточнити можливості масштабування пілотних ініціатив.

4. У додатках до дисертації представлено анкету-опитувальник, розроблену для збору первинної інформації від керівників соціальних підприємств та соціальних підприємців, з чітко визначеною метою – виявлення проблемних аспектів функціонування сектора соціального підприємництва та формування рекомендацій для удосконалення політики його підтримки (стор. 316). Водночас у змісті основних розділів дисертації відсутня інформація про результати проведення цього опитування: не наведено обсягу вибірки, характеристик респондентів, методів обробки даних, узагальнених відповідей або статистичного аналізу отриманої інформації. Тож, деклароване використання інструментарію анкетування не було реалізоване в дослідженні.

5. Попри актуальність теми розвитку системи регулювання та підтримки соціального підприємництва, у дисертації недостатньо приділено уваги потенційним ризикам і обмеженням у процесі впровадження запропонованих інструментів. Зокрема, в частині, присвяченій фінансово-інституційному забезпеченню (стор. 92-95), не проаналізовано бар'єри реалізації державної підтримки соціальних підприємств в умовах бюджетних обмежень, низького рівня фінансової грамотності на місцях або потенційної неспроможності місцевих органів влади ефективно адмініструвати відповідні програми. Урахування зазначених стримуючих чинників підвищило б практичну доцільність запропонованих заходів та посилило б прогностичну складову дослідження

Рецензент - кандидат економічних наук, доцент **Юр'єва Поліна Борисівна**, доцент кафедри економічної політики, маркетингу та бізнес-аналітики Державного податкового університету.

Враховуючи науково-практичну цінність роботи та розробку теоретико-практичного інструментарію, слід виділити дискусійні моменти, які можуть уточнити та надати додаткові аргументи при захисті роботи.

1. у пп. 2.3 «Кластерний підхід як методична основа регіонально диференційованого регулювання соціального підприємництва» А. В. Браунагель запропонував новий підхід до типізації регіонів України,

заснований на кластерному аналізі (С. 134-139). Проте автор не деталізував систему показників, які поклав в основу такої кластеризації.

2. У пп. 3.1. А. В. Браунагель аналізує західну практику регулювання й підтримки соціального підприємництва (С. 155-156), більше того у пп. 3.2 деталізує регулюючі ініціативи, стандарти соціального підприємництва в країнах ЄС (С. 170-172). На наш погляд, автору варто було також провести порівняльний аналіз європейських та українських середовищних умов формування системи нормативно-правового забезпечення регулювання соціальних підприємств.

3. Пропонуючи у пп. 3.2. методику оцінювання «цільового портрета» соціального підприємця (С. 180-181), А. В. Браунагель наводить лише характеристики, що притаманні соціальним підприємцям. Поза увагою автора залишилися кількісні критерії ідентифікації соціальних підприємців.

4. У пп.3.3. «Формування соціальної підприємницької екосистеми як вищий щабель розвитку системи його регулювання» А. В. Браунагель обґрунтував необхідність створення цілісної соціальної підприємницької екосистеми (С. 190-191). Водночас автором не представлено дієвий алгоритм її реалізації.

Голова разової спеціалізованої вченої ради - доктор економічних наук, професор **Белінська Яніна Василівна**, професор кафедри економічної політики, маркетингу та бізнес-аналітики Державного податкового університету, без зауважень.

Науковий керівник - кандидат економічних наук, доцент **Ружинська Наталія Олексіївна**, доцент кафедри управління та бізнес-адміністрування Державного податкового університету, без зауважень.

Результати відкритого голосування:

«За» 5(п'ять) членів ради,

«Проти» 0(німає) членів ради.

На підставі результатів відкритого голосування разова спеціалізована вчена рада присуджує **Браунагелю Андрію Валерійовичу** ступінь доктора філософії з галузі знань 05 «Соціальні та поведінкові науки» за спеціальністю 051 «Економіка».

Відеозапис трансляції захисту дисертації додається.

Голова разової
спеціалізованої вченої ради

Яніна БЕЛІНСЬКА
Державний податковий університет
Підпис: Яніна Белінська засвідчую:
Учений секретар
Юлія Сидоренко
09 2020 р.